

Mere undervisning på Humaniora – for et universitet i verdensklasse

Da jeg for tre år siden startede på universitetet, var det i en rigtig klasse med faste undervisere, skolekammerater og skema. Det eneste, der syntes rigtig forskelligt fra gymnasiet, var de kun 12 timers undervisning om ugen. At have så få timer føltes
5 voksent og selvstændigt og svarede meget godt overens med forestillingen om at være "rigtig studerende". Siden har jeg lært, at 12 timer om ugen nok kræver selvdisciplin og selvstændighed. Men slet, slet ingenting målt mod, hvad jeg siden har måttet mønstre. Siden er det nemlig gået kraftigt nedad med timeantallet – og i løbet af det sidste års tid har jeg modtaget hhv. 4 og 7 timers undervisning per semester. Se, dét er noget, der gør
10 én til "rigtig studerende" – hvis et rigtigt studieliv altså er kendetegnet ved endeløse og ensomme timer ved eget skrivebord, ved evindelig læsning af genstridige kompendietekster, der sjældent bliver gennemgået af en underviser, og ved en konstant svindende tilknytning til dét universitet, der burde være grundstenen i enhver studerendes hverdag.

15 Københavns Universitet vil gerne være blandt de bedste i verden. Tidligere i år, da Rektor skulle indbyde til åbent hus på fakulteterne, indledte han sin virtuelle velkomst med at skrive om, hvor højt placeret vi er i Norden, og om vores "stjernealliance" med bl.a. Oxford og Cambridge. Og Lars Løkke har for kort tid siden ytret ønske om, at vi inden for ti år skal have et universitet i den europæiske top-ti.

20 Men hvordan i alverden kan det være rigtigt, at vi måler os med Oxford, når vi har studerende, der, ligesom jeg, har modtaget kun syv timers undervisning om ugen i sølle 3 måneder? At de ca. 70 timers undervisning, jeg har modtaget fra februar til april, skulle kunne kvalificere mig til én af verdens dygtigste studerende er mig en gåde. For nok er undervisningen både kompetent og spændende – men der er alt, alt for lidt af
25 den.

Især Humaniora er hårdt ramt. Hvis man sammenligner en tredjeårsstuderende her og én på natur -eller sundhedsvidenskab forlyder det ifølge Politiken, at den naturvidenskabsstuderende har 78 procent mere undervisning end en danskstuderende. Det skyldes, at når der udløses taxameterpenge hver gang en
30 studerende bliver færdig, så bliver humaniora honoreret med den laveste sats i systemet. Og færre penge i kassen for hver enkelt færdig kandidat betyder mindre råd til de stadigvæk studerende.

Men hvorfor den store forskel inden for fakulteterne? Er en matematikstuderende mere værd end en dansk- eller historiestuderende – og har han større ret til at dygtiggøre sig indenfor sit fag end jeg, der læser humaniora, har det?

Vi lever, pengeposerne at dømmes, under en regering, der ikke finder Humaniora væsentligt. Men humaniora er vigtigt. Nok kan vi ikke redde menneskeliv som en færdiguddannet læge kan det – men vi kan videreføre en kulturarv og en tradition, som er uvurderlig for det moderne velfærdssamfund, man kæmper for at opretholde her i landet.

I sommer var jeg med min barndomsveninde på feriebesøg hos hendes forældre Jan og Diane. En aften sad vi på terrassen og grillede, og bedst som jeg sad og faldt hen i tanker om den danske sommer – sådan som den var på denne aften, og som den så ofte er beskrevet i den klassiske danske litteratur – blev jeg revet ud af tankestrømmen med Jans spørgsmål: "Du Amalie, hvad kan man egentlig bruge det der danskstudie til?" Egentlig en rimelig uskyldig forespørgsel – hvis ikke det havde været for den noget sarkastiske tone, der lå i hans stemme. Og hvis ikke han havde fortsat med "Vi kan sgu da ikke alle sammen gå og lave noget så ligegyldigt, som at læse bøger."

Med et var sommeraftenen spoleret for mig. For åh, hvor er det dog frustrerende gang på gang at opleve folk, der uden den mindste refleksion konstaterer, at hvis ikke man *udretter* noget - dvs. kan konstruere en maskine, bygge et hus, udføre et forsøg eller få et regnestykke til at gå op – så er man ubrugelig. Den holdning synes Jan – som er ingeniør – at dele med en stor del andre. I så høj grad faktisk, at da jeg sagde, at jeg ønsker at blive gymnasielærer og dermed at kunne videregive al min tilegnede viden til andre, så stemplede han også den ide som en fejl disponering af mit liv. For hvorfor i alverden skal ungerne overhovedet have dansk i gymnasiet – når de kommer dertil *har* de jo for længst lært at læse og skrive!

I bare chok over hans holdning klappede jeg totalt i, der på terrassen. Jeg opgav simpelthen at forsvare mit elskede fag og min ide om, hvad et rigt liv består af. For det er lige præcis det humaniora giver os: Livsrigdom. Evnen til at reflektere over levet liv og menneskelige vilkår. Evnen til at kommunikere hensigtsmæssigt og tage moralsk stilling til samfundet omkring os. Til at fordybe os og til at afklare vores verdensbillede. Humanister tager udgangspunkt i menneskeheden og dens færden. Deraf navnet – og deraf vigtigheden!

65

Og derfor skal de humaniorastuderende have noget mere undervisning. Det kan ikke være rigtigt, at den eneste virkelige forankring det efterhånden kan lade sig gøre at få i sit universitet, er gennem socialt engagement. Jeg er snart medlem af samtlige sociale udvalg på danskstudiet – og nok er det vidunderligt og sjovt og givende, men det er da tankevækkende, at jeg snart oftere er på KUA for at arrangere en fest, end for at have undervisning. Og at jeg, for overhovedet at få min videbegærlighed stillet, er nødt til at arrangere månedlige møder i studiekredsen, hvor vi mod vingaver betalt af egen lomme får en klog mand eller kvinde til at komme og tale med os om litteratur. Det dejligt, at KUA står klar med faciliteter og professorer til studiekredse og frivillig faglighed. Men udover egne arrangementer, er det svært at få ekstra lærdom derude.

Det er nemlig sådan, at man ikke må få flere ECTS-point end hvad der ifølge studieordningen tilkommer én i løbet af sine studieår. I stedet for at lade os suge al den lærdom, vi kan, begrænser man vores undervisning til det, der er allerhøjest nødvendigt for, at vi kan få vores grad. Altså må jeg ikke gå til eksamen i de ekstra fag, jeg måtte ønske at følge – hvis jeg da overhovedet får lov til at følge dem. Så når der udbydes et brandspændende fag, som jeg bare MÅ deltage i – af interesse, og af iver for at udfylde min tid med noget meningsfyldt – så afhænger det af underviserens velvilje, om jeg må få lov at være med på en kigger. Eksamen må jeg under ingen omstændigheder tage – for der er ikke råd til at have de studerende oppe, som ikke skal *bruge* eksamen til noget. Slet ikke, når fakultetet knap har penge til at give os den nødvendige undervisning. Hvor er det dog himmelråbende åndssvagt, at man ude i samfundet skriger på veluddannede unge mennesker fra et universitet i verdensklasse – og samtidig spænder ben for både sig selv og dem, ved at hindre dem i at lære mere end hvad syv ugentlige undervisningstimer kan give.

90

Efter tre år på KUA kan jeg nu med stolthed kalde mig for BA i dansk og retorik. Men jeg må indrømme, at denne stolthed ikke sjældent blandes med en følelse af undren, ja næsten af falskhed, idet jeg har svært ved at tro mig selv så kvalificeret, som man bør være, når man er BA. Og det er hverken på grund af eget manglende engagement eller urimeligt høje krav til, hvad jeg skal kunne evne på dette stadie af mit studie – nej, det er simpelthen fordi, at både studieordningerne og mængden af undervisning er tilpasset de

penge, humaniora har at rutte med. Og det er altså ikke nok til at give os lige så mange timers undervisning, som BA'ere fra andre studier har modtaget – hvorfor jeg vel desværre kan anse mig selv som en mindre kvalificeret bachelor end mine venner fra DTU, Jura og Sundhedsvidenskab er det. Heldigvis, kan jeg med en vis bitterhed konstatere, har ingen af mine kommende humanist-konkurrenter og kolleger fået mere undervisning end mig – så vi er alle lige underkvalificerede, når vi om et par år skal ud og undervise Danmarks nye håb i dansk, historie, filosofi og engelsk.

I disse dage starter 1910 nye studerende på KUA. Det er mit håb, at alle disse nye humanister, sammen med os, der er godt i gang med vores uddannelse, vil være med til at skabe debat om den manglende undervisning på Humaniora. For det er dét, vi har allermest brug for. Vi skal skabe fokus omkring skævheden på vores fakultet, omkring den manglende undervisning og omkring vigtigheden af vores fag. Vi skal overbevise både regeringen og folk som min venindes far Jan om, at vi også kan noget – og at vi vil have penge til flere timer, så vi kan blive endnu dygtigere.

Humanisterne fra Københavns universitet kan godt blive i verdensklasse – men vi bliver det ikke uden mere undervisning.